24 Δεκεμβρίου 2025

Μοναχός Νικόλαος Νεοσκητιώτης (1883 – 24 Δεκεμβρίου 1964)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερά Νέα Σκήτη
Image not found or type unknown

Γεννήθηκε ο κατά κόσμον Φώτιος Τριπίλας του Παναγιώτου, ο νέος αυτός πολύαθλος Ιώβ, στο χωριό Γκρέκα του νομού Ηλείας της Πελοποννήσου το 1883. Το 1910 ήλθε στην Καλύβη του Αγίου Νικολάου της Νέας Σκήτης, στην υπακοή του κατά σάρκα αδελφού του Γέροντος Χρυσοστόμου. Εκάρη μοναχός τω 1911. Επί δεκαετίες αγωνίσθηκε τα-πεινά υπομένοντας σκληρές δοκιμασίες, δαιμονικούς πειρασμούς, λογι-σμούς, δυσκολίες και προβλήματα.

Ηλικιωμένος αρρώστησε βαριά και υπέφερε δυνατούς πόνους. Τον φρόντιζε ο Γέροντάς του αλλά και άλλοι φιλάδελφοι συσκητιώτες του. Κατάκοιτος υπόμενε με αυταπάρνηση την ασθένεια, με ιώβεια υπομονή και καρτερία. Μάλιστα έπιασε το σώμα του σκουλήκια κι έτρωγαν τις σάρκες του. Για να τιμωρήσει περισσότερο τον εαυτό του, δεν έλεγε σε κανένα τίποτε. Κατάντησε να του φάνε τη μέση, την κοιλιά και τους μηρούς. Ήταν πολλά τα σκουλήκια και πονούσε δριμύτατα. Για την αγάπη του Χριστού υπόμεινε γενναία σκεπτόμενος την αιώνια κόλαση και την απαλλαγή του από τον ακοίμητο σκώληκα. Όταν κάποτε έγινε γνωστό το μαρτύριό του, όλοι θαύμασαν τη δύναμή του. Ήθελε ο τρι-σόλβιος να δοκιμάσει την αντοχή του στους πόνους κι έλεγε: «Ο δίκαιος εκείνος Ιώβ, που δεν είχε κάνει αμαρτίες, πώς ολόκληρα χρόνια έκανε υπομονή;». Δεν το είχε πει ούτε στον Γέροντά του, για να μη χάσει τον μισθό της δοκιμασίας του. Ο άγιος Διάδοχος, επίσκοπος Φωτικής, λέγει: «Ο υπομείνας χρόνιον ασθένειαν αγογγύστως ως μάρτυς παραληφθήσεται».

Έλεγε ο ίδιος στον εαυτό του: «Αμαρτωλέ Νικόλαε, και άλλα σου χρειάζονται». Θησαυρό του θεωρούσε τα σκουλήκια. Από την ασθένεια έφθασε να είναι μόνο είκοσι περίπου κιλά. Συνεχώς έλεγε «Δόξα σοι ο Θεός!».

Αφού ο Χριστός παραχώρησε την ασθένεια, θεωρούσε ότι ήταν υποχρεωμένος να την ανεχθεί ελπιδοφόρα. Δεν δέχθηκε να του καθαρίσουν τα σκουλήκια και επί μία τριετία παρέμεινε καρτερόψυχα στο κρεβάτι του πόνου. Λέγεται πως προ του τέλους του τον επισκέφθηκαν νεότεροι μοναχοί και τους είπε: «Δεν ελπίζω στις νηστείες μου, τις αγρυπνίες μου, τις μετάνοιές μου, τα κομποσχοίνια μου, παρά μόνο στο χυμένο επί σταυρού αίμα του Χριστού». Πριν παραδώσει την ψυχή του στα χέρια του Πλάστη του, με την ευχή του Ιησού στο στόμα του, είπε στους αδελφούς του: «Πατέρες και αδελφοί, συγχωρέσατέ μοι και ο Θεός να σας συγχωρέσει και να ελεήσει τον κόσμο του». Το πρόσωπό του κατά την εκδημία του έλαμψε. Ανεπαύθη στις 24.12.1964. Ο Γεννη-θείς Κύριος τον παρέλαβε κοντά του στην Ουράνια φάτνη προς αιώνια ανάπαυση.

Πήγες – Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου. Ανδρέου Αγιορείτου μοναχού, Γεροντι-κό του Αγίου Όρους, τ. Β’, Αθήναι 1981, σσ. 86-87. Βενεδίκτου Αγιορείτου ιερομ., Προσκυνητάριον Ιεράς Νέας Σκήτης, Άγιον Όρος 2010, σ. 129.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Β΄1956-1983 , σελ.721-722 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*